

Презентація з інвестування

Підготувала: Головка Катерина
Група Маркетинг, 3 курс

План:

1. Мультиплікатор: сутність, причини виникнення і наслідки для економіки. Зв'язок мультиплікатора з інвестиціями та ефект інвестиційного мультиплікатора. Гранична схильність до заощадження та її зв'язок з інвестуванням.
2. Ринок цінних паперів: особливості формування, моделі, структура та перспективи розвитку в Україні.
3. Характеристика та структура основних видів цінних паперів
4. Первинний та вторинний ринки цінних паперів: проблеми функціонування в Україні.

1. Мультиплікатор: сутність, причини виникнення і наслідки для економіки.

Слово «мультиплікатор» у перекладі з латинської мови означає множник. Саме поняття «мультиплікатор» і його принцип були вперше описані в економічній теорії англійським економістом Р. Капом в 1931 р., ще до появи роботи Дж. Кейнса «Загальна теорія зайнятості, відсотка і грошей» (1936 р.). За Кейнсом, мультиплікатор — це числовий коефіцієнт, який показує залежність змін доходу від змін інвестицій. Мультиплікатор використовується для визначення числового коефіцієнта, що показує, у скільки разів зміниться (зросте чи зменшиться) національний дохід при певній конкретній зміні (збільшенні чи зменшенні) інвестицій. З приводу цього Дж. Кейнс зазначав, що у разі, коли здійснюються додаткові інвестиції, отримуваний дохід зростає на суму, яка в k разів перевищує суму, на яку збільшені інвестиції.

Економічна сутність мультиплікатора в теорії Кейнса полягає в тому, що він показує залежність змін доходу від початкової зміни запланованих інвестицій:

$$\underline{MI} = \frac{DBB\Pi}{\underline{DBI\Pi}} |$$

MI - мультиплікатор інвестицій

DBBΠ - зміна ВВП

DBIΠ – початкова зміна запланованих інвестицій, яка викликає приріст ВВП

Ефект мультиплікатора спирається на три принципові положення:

По-перше, витрати та одержання доходів – це дві сторони кожної ділової угоди. Тому будь-які витрати створюють доходи адекватної величини, які розподіляються на споживання та заощадження;

По-друге, будь-яка зміна доходу обумовлює відповідні зміни в споживанні та заощадженні, але співвідношення між споживанням і заощадженням зберігається незмінним;

По-третє, споживання, яке впливає із доходів, одержаних на кожному попередньому етапі здійснення ділових угод, перетворюється у витрати для наступного етапу. Причому, величина цих витрат постійно зменшується в міру віддалення кожного нового етапу від початкового.

Таким чином, початкові зміни інвестиційних витрат породжують нескінченних ланцюг вторинних споживчих витрат, які зменшуються з кожним наступним циклом витрат, але у підсумку багаторазово змінюють ВВП.

Гранична схильність до споживання (MPC) – це величина, яка показує, наскільки зміниться обсяг споживання при зміні використовуваного доходу на одну одиницю.

При абсолютному зростанні споживання і заощадження відносна доля споживання все більше і більше скорочується, а доля заощаджень зростає. Згідно з основним психологічним законом, величина граничної схильності до споживання знаходиться між нулем і одиницею: Звідси випливають такі висновки:

- якщо $MPC = 0$, то весь приріст доходу буде зберігатися, оскільки заощадження – та частина доходу, що не споживається;

- якщо $MPC = 1/2$, це означає, що збільшення доходу буде поділено між споживанням і заощадженням порівну;

- якщо $MPC = 1$, то весь приріст доходу буде витрачений на споживання.

Споживання і заощадження подібні двом дзеркалам, тобто аналогічним чином розглядається гранична схильність до заощадження (MPS).

Гранична схильність до заощадження (MPS) – величина додаткового заощадження, яке виникає із додаткової гривні використовуваного доходу

Висновок

Мультиплікатор використовується для визначення числового коефіцієнта, що показує, у скільки разів зміниться (зросте чи зменшиться) національний дохід при певній конкретній зміні (збільшенні чи зменшенні) інвестицій. Будь-які витрати створюють доходи адекватної величини, які розподіляються на споживання та заощадження. Будь-яка зміна доходу обумовлює відповідні зміни в споживанні та заощадженні, але співвідношення між споживанням і заощадженням зберігається незмінним. Споживання, яке впливає із доходів, одержаних на кожному попередньому етапі здійснення ділових угод, перетворюється у витрати для наступного етапу. При абсолютному зростанні споживання і заощадження відносна доля споживання все більше і більше скорочується, а доля заощаджень зростає.

2. Ринок цінних паперів

Ринок цінних паперів - це частина фінансового ринку , де здійснюється емісія і купівля-продаж цінних паперів. Він є одночасно й індикатором ринкової економіки і головним її фінансовим важелем.

За характером обігу цінних паперів його можна розглядати як первинний, що представляє собою первинне розміщення випущених цінних паперів серед інвесторів на фінансовому ринку, і як вторинний, де здійснюється купівля-продаж раніше випущених цінних паперів. Крім того, відповідно до світової практики, ринок цінних паперів ділиться на два значною мірою незалежних один від одного ринку: організований (біржовий) і вільний (позабіржовий). У загальному вигляді поняття «організований ринок» має на увазі угоди, укладені на фондовій біржі, в той час як поняття «вільний ринок» передбачає угоди з цінними паперами поза біржею, які здійснюються між покупцем і продавцем через посередників.

Організований ринок вимагає, щоб пропоновані для продажу акції і облігації проходили спеціальну реєстрацію і задовольняли набору додаткових умов, що надають максимум ділової інформації про те бізнесі, для фінансового забезпечення якого випускаються саме ці папери. Їх купівля-продаж здійснюється шляхом заявки на фондовій біржі, а всі пов'язані з цим процедурні питання строго регламентуються правилами цієї біржі і державним законодавством.

Вільний ринок в цьому сенсі не пред'являє жорстких вимог до продавцям і покупцям. Тут діють законодавчі норми, що забезпечують повний контроль над підприємницькою діяльністю. У тій же мірі, що і на організованому ринку, компанії, що випускають цінні папери, несуть адміністративну та кримінальну відповідальність за обман або дезінформацію покупця. Посередники діють відповідно до офіційними нормами і правилами обслуговування клієнтів, а

Успішне становлення та розвиток ринку цінних паперів потребує дотримання відпрацьованих і перевірених світовою практикою принципів і стандартів. До їх числа належать:

— соціальна справедливість — забезпечення рівних можливостей та спрощення умов доступу інвесторів і позичальників на ринок фінансових ресурсів, недопущення монопольних виявів, дискримінації прав і свобод суб'єктів ринку цінних паперів;

-надійність захисту інвесторів — створення необхідних умов для реалізації інтересів суб'єктів фондового ринку та забезпечення захисту їхніх майнових прав;

-регуляційність — створення гнучкої та ефективної системи регулювання фондового ринку;

-контрольованість — створення надійно працюючого механізму обліку й контролю, запобігання й профілактика зловживань і злочинності на ринку цінних паперів;

-ефективність — максимальна реалізація потенційних можливостей фондового ринку з мобілізації та розміщення фінансових ресурсів у перспективні сфери національної економіки;

-прозорість — забезпечення надання інвесторам повної інформації щодо умов випуску та обігу цінних паперів на ринку;

-конкурентність — забезпечення необхідної свободи підприємницької діяльності інвесторів, емітентів і ринкових посередників, створення умов для змагання за найвигідніше залучення тимчасово вільних фінансових ресурсів і встановлення немонопольних цін на послуги фінансових посередників при контролі за дотриманням правил добросовісної конкуренції учасниками фондового ринку.

Висновок

Ринок цінних паперів обслуговує процес відтворення капіталу. Залежно від ролі, яку він відіграє у процесі відтворення, його поділяють на первинний і вторинний ринки. За економічною суттю ринок цінних паперів – це форма розподілу й перерозподілу фінансових ресурсів у державі з метою повнішого забезпечення потреб економіки в ресурсах та їхнього ефективного використання. Принципи успішного розвитку ринку цінних паперів: соціальна справедливість, надійність захисту інвесторів, регуляційність, контрольованість, ефективність, прозорість, конкурентність.

3. Характеристика та структура основних видів цінних паперів

Долеві цінні папери засвідчують право власника на частку в капіталі підприємства. До них відносяться акції. Виходячи з відмінностей у способі виплати дивідендів, можна виділити акції прості і привілейовані, що надають будь-які переваги їх власникам. Зміст і конкретні форми реалізації переваг визначаються в установчих документах. Як правило, ці особливі пільги полягають у переважному в порівнянні з власниками простих акцій право на отримання дивідендів. Одночасно для власників привілейованих акцій у статуті може бути передбачено відсутність права голосу на загальних зборах акціонерів. Тим самим обмежуються права їхніх власників по участі в управлінні господарською діяльністю.

Боргові цінні папери засвідчують право конкретної грошової вимоги (але не право власності). До них відносяться облігації, векселі, чеки та сертифікати заборгованостей.

Облігація - емісійний цінний папір, що закріплює право її власника на отримання від емітента облігації в передбачений в ній термін її номінальної вартості або іншого майнового еквівалента. Облігація може передбачати інші майнові права її власника, якщо це не суперечить законодавству. Облігації можуть бути представницькими, іменними, що вільно обертаються або з обмеженим колом обігу.

Однією з важливих характеристик облігації є термін її "дозрівання". Це термін дії контрактної угоди по даному випуску, після закінчення якого тримач одержує вартість облігації, тобто відбувається її повне погашення. Термін погашення може бути найрізноманітнішим, в тому числі існують і безстрокові типи облігацій.

Вексель являє собою цінний папір, що засвідчує безумовне грошове зобов'язання векселедавця сплатити при настанні терміну визначену суму грошей власнику векселя. Як письмове боргове зобов'язання строго встановленої форми, вексель дає його власнику безперечне право після закінчення терміну зобов'язання вимагати від боржника сплати позначеної на векселі грошової суми.

Чеком визнається цінний папір, що містить нічим не обумовлене письмове розпорядження чекодавця банку сплатити власнику чека зазначену в ньому суму. Чек повинен бути пред'явлений до оплати протягом терміну, встановленого законодавством.

Різні сертифікати випускаються для залучення додаткових коштів. Серед банківських сертифікатів виділяються два основних типи: депозитні та ощадні сертифікати.

Депозитним сертифікатом називається документ, що є зобов'язанням банку по виплаті розміщених у ньому депозитів, право вимоги за яким може передаватися однією особою іншій. Депозитний сертифікат може бути виданий тільки організації, яка є юридичною особою, зареєстрованою на території Росії або на території іншої держави, котрий використовує карбованець як офіційною грошовою одиниці.

Ощадним сертифікатом може іменуватися документ, який виступає зобов'язанням банку по виплаті розміщених у ньому ощадних вкладів.

Похідні цінні папери засвідчують право їх власника на придбання або продаж первинних цінних паперів. До них відносяться опціони і варранти.

Опціон являє собою цінний папір у формі контракту, укладеного між двома особами, одна з яких виписує і продає опціон, а інше купує його і отримує право протягом обумовленого терміну купити чи продати інші цінні папери за фіксованою ціною.

Варрант - це цінний папір, власник якої отримує право покупки цінних паперів за встановленою ціною протягом певного періоду часу або безстроково.

До товарних цінних паперів відносяться такі товаророзпорядчі документи, як коносаменти і складські свідоцтва.

Коносаментом визнається товаророзпорядчий документ, що засвідчує право його власника розпоряджатися зазначеним у коносаменті вантажем і отримати вантаж після завершення перевезення. Він може бути представницькими, ордерних або іменними. При складанні коносамента в декількох примірниках видача вантажу по першому пред'явленім коносаменту припиняє дію інших примірників.

Простим складським свідоцтвом є представницькою цінний папір, власник якої набуває право розпоряджатися товаром, володіючи чи не цим товаром, а цінним папером.

Особливістю подвійного складського свідоцтва є те, що воно складається з складського свідоцтва та заставного свідоцтва (або варанта), які можуть бути відокремлені один від одного і звертатися самостійно.

Висновок

Долеві цінні папери засвідчують право власника на частку в капіталі підприємства. До них відносяться акції (прості і привілейовані), облігації, векселі, чеки, сертифікати (депозитні та ощадні), похідні цінні папери (опціони та варранти) та товаророзпорядчі документи (коносаменти і складські свідоцтва). Професійна діяльність на ринку цінних паперів, у тому числі посередницька з випуску та обігу цінних паперів, здійснюється юридичними та фізичними особами виключно на підставі спеціальних дозволів (ліцензій). основними учасниками фондового ринку є:

емітенти цінних паперів, інвестори, посередники, держава. Учасники фондового ринку можуть на добровільних засадах об'єднуватися у саморегульовані організації, які отримують статус саморегульованих за умови державної реєстрації.

4. Первинний та вторинний ринки цінних паперів: проблеми функціонування в Україні.

Первинний ринок цінних паперів — це ринок, що обслуговує випуск (емісію) і первинне розміщення цінних паперів. На такому ринку учасниками завжди виступають емітенти та інвестори. Ринкова взаємодія між ними може бути безпосередньою або здійснюватися через брокерів і дилерів. Одне з найважливіших завдань первинного ринку полягає у тому, щоб звести до мінімуму ризик інвестора. На це спрямовані державні законодавчі й нормативні акти, що регулюють діяльність ринку, вимоги щодо оприлюднення інформації про емітента, підготовки проспекту емісії, реєстрації цінних паперів та відповідних даних у фінансових органах тощо. Первинні ринки є тимчасовими ринками і здебільшого — небіржовими. Доходи від продажу належать емітентові.

На первинному ринку відбувається розподіл вільних грошових коштів за галузями й сферами національної економіки. Критерієм цього розміщення за умов ринкової економіки слугує дохід, що приносять цінні папери. Це означає, що вільні грошові кошти спрямовуються у підприємства, галузі й сфери господарства, які забезпечують максимізацію дохідності. Первинний ринок виступає засобом створення ефективної з точки зору ринкових критеріїв структури національної економіки, підтримує пропорційність господарства. Таким чином, він є фактичним регулятором

Вторинний ринок є ринком, де відбувається купівля-продаж раніше випущених цінних паперів. Головною метою вторинного ринку є забезпечення ліквідності цінності паперів, тобто створення умов для найширшої торгівлі ними. Це, своєю чергою, надає можливості власникові цінних паперів реалізувати їх у найстисліший термін за незначних варіацій курсів та невисоких витрат на реалізацію. Дохід від продажу цінних паперів на цьому ринку належить не емітентові, як це має місце на первинному ринку, а власникам (інвесторам або дилерам), які виступають на вторинному ринку у ролі продавців.

Вторинний ринок завжди містить елемент спекуляції. Оскільки мета діяльності на ньому – дохід у вигляді курсової різниці, а курсова вартість формується під впливом попиту і пропозиції, існує багато способів впливу на курс цінних паперів у бажаному напрямі. Зрештою на вторинному ринку відбувається постійний перерозподіл власності, завжди спрямований від дрібних власників до великих.

Таким чином, вторинний ринок, на відміну від первинного, не впливає на розмір інвестицій і накопичення в країні. Він забезпечує лише постійний перерозподіл уже акумульованих через первинний ринок грошових коштів між різними суб'єктами господарської діяльності. Оскільки мета біржових спекулянтів — отримання максимального доходу у вигляді курсової різниці, вони продають цінні папери підприємств, що вичерпали свої можливості зростання прибутку, і купують цінні папери перспективних підприємств і галузей господарства.

У підсумку функціонування вторинного ринку забезпечує постійну структурну перебудову економіки з метою підвищення її ринкової ефективності і є так само необхідним для існування ринку цінних паперів, як і первинний ринок.

Утім, роль вторинного ринку цим не вичерпується. Він забезпечує ліквідність цінних паперів, можливість їхньої реалізації за прийнятним курсом і тим самим створює сприятливі умови для первинного розміщення їх. Можливість у будь-який момент перетворити цінні папери на форми готівкових грошей становить обов'язкову умову інвестування коштів у цінні папери, оскільки джерело інвестованого позикового капіталу — тимчасово вільні грошові капітали і кошти, які можуть бути використані лише відповідно до головних принципів кредитування.

Нині в Україні триває активний процес розвитку ринку цінних паперів, формування його інфраструктури. Успішне досягнення цієї мети безпосередньо залежить від створення необхідної правової бази у сфері цінних паперів.

Торгівля цінними паперами здійснюється на біржовому та позабіржовому фондовому ринку, де обертаються пайові, боргові та похідні цінні папери.

Діяльність фондових бірж в Україні регламентує Закон України «Про цінні папери і фондову біржу» від 18 червня 1991 р., де визначено, що фондова біржа — це організаційно оформлений, постійно діючий ринок, на якому здійснюється торгівля цінними паперами

У цьому Законі визначено, що фондова біржа може бути створена у формі акціонерного товариства, яке зосереджує попит і пропозицію цінних паперів, сприяє формуванню їхнього біржового курсу й здійснює свою діяльність відповідно до чинного законодавства (ст. 33).

Висновок

Первинний ринок цінних паперів — це ринок, що обслуговує випуск (емісію) і первинне розміщення цінних паперів. На такому ринку учасниками завжди виступають емітенти та інвестори. Ринкова взаємодія між ними може бути безпосередньою або здійснюватися через брокерів і дилерів. На первинному ринку відбувається розподіл вільних грошових коштів за галузями й сферами національної економіки.

Вторинний ринок є ринком, де відбувається купівля-продаж раніше випущених цінних паперів. Головною метою вторинного ринку є забезпечення ліквідності цінності паперів, тобто створення умов для найширшої торгівлі ними. Таким чином, вторинний ринок, на відміну від первинного, не впливає на розмір інвестицій і накопичення в країні. Він забезпечує лише постійний перерозподіл уже акумульованих через первинний ринок грошових коштів між різними суб'єктами господарської діяльності.

Нині в Україні триває активний процес розвитку ринку цінних паперів, формування його інфраструктури. Успішне досягнення цієї мети безпосередньо залежить від створення необхідної правової бази у сфері цінних паперів.

Дякую за увагу!